

Cauza T-346/06 R

Industria Masetto Schio Srl (IMS) împotriva Comisiei Comunităților Europene

„Măsuri provizorii — Cerere de suspendare a executării — Directiva 98/37/CE —
Admisibilitate — *Fumus boni iuris* — Urgență —
Evaluarea comparativă a intereselor”

Ordonanța președintelui Tribunalului din 7 iunie 2007 II - 1786

Sumarul ordonanței

1. *Măsuri provizorii — Condiții de admisibilitate — Admisibilitate prima facie a acțiunii principale*
[art. 242 CE și 243 CE; Regulamentul de procedură al Tribunalului, art. 104 alin. (2)]
2. *Măsuri provizorii — Condiții de admisibilitate — Admisibilitate prima facie a acțiunii principale*
[art. 242 CE și 243 CE; Regulamentul de procedură al Tribunalului, art. 104 alin. (2);
Directiva 98/37 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 2 alin. (1) și art. 7 alin. (1)
și (2)]

3. *Măsuri provizorii — Condiții de admisibilitate — Admisibilitate prima facie a acțiunii principale*

[art. 230 al patrulea paragraf CE, art. 242 CE și 243 CE; Directiva 98/37 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 2 alin. (1) și art. 7 alin. (2)]

4. *Măsuri provizorii — Suspendarea executării — Condiții de acordare — Urgență — Prejudiciu grav și ireparabil*

[art. 242 CE; Regulamentul de procedură al Tribunalului, art. 104 alin. (2)]

1. Pentru ca o cerere de suspendare a executării unui act să fie declarată admisibilă, reclamantul trebuie să demonstreze existența anumitor elemente potrivit cărora să se poată concluziona, la prima vedere, în sensul admisibilității acțiunii principale pe care este grefată cererea de măsuri provizorii, aceasta pentru a-l împiedica să obțină, pe calea unei cereri de măsuri provizorii, suspendarea executării unui act căruia instanța comunitară i-ar refuza ulterior anularea pe motiv că acțiunea principală a fost declarată inadmisibilă. O asemenea examinare a admisibilității acțiunii principale este în mod necesar sumară, ținând seama de caracterul urgent al procedurii privind măsurile provizorii. Într-adevăr, în cadrul unei cereri de măsuri provizorii, admisibilitatea acțiunii principale poate fi apreciată numai la prima vedere, scopul fiind acela de a examina dacă reclamanta furnizează elemente suficiente care să justifice *a priori* concluzia că admisibilitatea acțiunii principale nu poate fi exclusă. Instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii trebuie să declare această acțiune inadmisibilă numai dacă admisibilitatea acțiunii principale poate fi exclusă cu desăvârșire. Într-adevăr, faptul de a statua asupra admisibilității în etapa măsurilor provizorii, în măsura în care aceasta nu este, *prima facie*,

complet exclusă, ar echivala cu prejudecarea acțiunii principale.

(a se vedea punctele 31-33)

2. Ținând seama de economia și de finalitatea Directivei 98/37 privind apropierea legislațiilor statelor membre în domeniul echipamentelor tehnice, Comisia pare să aibă obligația, și nu simpla posibilitate, în temeiul articolului 7 din directivă, de a se pronunța asupra unei măsuri naționale care i-a fost notificată. La prima vedere, Comisia pare a fi ținută să se pronunțe nu asupra unui proiect de măsură, ci asupra unei măsuri naționale

care, adoptată fiind de un stat membru, are ca efect să restricționeze libera circulație a echipamentelor tehnice în cauză.

juridice obligatorii pentru producătorul echipamentelor tehnice avute în vedere în acest act.

(a se vedea punctele 39, 40 și 42)

Pe de altă parte, în aplicarea dispozițiilor articolului 2 alineatul (1) din aceeași directivă, statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru ca echipamentele tehnice sau componentele de siguranță cărora li se aplică această directivă să nu poată fi introduse pe piață și puse în funcțiune dacă reprezintă un pericol pentru securitatea și sănătatea persoanelor sau, după caz, a animalelor domestice ori a bunurilor.

Instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii nu poate exclude, prin urmare, că stabilirea de către Comisie a caracterului justificat al unei măsuri naționale adoptate de un stat membru în temeiul articolului 7 alineatul (1) din directiva menționată și transmiterea acestei informații celorlalte state membre, potrivit articolului 7 alineatul (2) din această directivă, modifică în mod substanțial situația juridică a producătorului echipamentelor tehnice vizate în actul Comisiei, împiedicând ca aceste echipamente să fie puse în circulație sau în funcțiune pe piața statelor membre destinate ale acestui act. Prin urmare, nu poate fi exclus, la prima vedere, ca actul Comisiei să poată antrena efecte

3. În cazul în care un act comunitar este adresat unui stat membru de către o instituție, dacă acțiunea pe care statul membru trebuie să o întreprindă pentru executarea acestui act prezintă un caracter automat sau în cazul în care consecințele actului în cauză se impun fără echivoc, atunci acest act privește în mod direct orice persoană pe care această acțiune o afectează. Dacă, dimpotrivă, actul lasă statului membru posibilitatea de a acționa sau de a nu acționa sau nu îl constrânge să acționeze într-un anumit mod, în acest caz ceea ce interesează direct persoana afectată este acțiunea sau inacțiunea statului membru, și nu actul în sine.

În cazul în care statele membre sunt destinatarele unui act prin care Comisia le informează, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Directiva 98/37 privind apropierea legislațiilor statelor membre în domeniul echipamentelor tehnice, că o măsură națională de interdicție a introducerii pe piață sau a punerii în circulație a anumitor echipamente tehnice este justificată sau parțial justificată, se pare că acestea nu ar putea,

la prima vedere, decât să împiedice introducerea pe piață sau punerea în funcțiune a echipamentelor tehnice vizate în actul Comisiei care declară justificată măsura națională. Într-adevăr, se pare că, la prima vedere, Comisia este cea care apreciază necesitatea de a adopta astfel de măsuri, statele membre având ulterior, se pare, obligația de a lua măsurile corespunzătoare pe care le impune o astfel de concluzie, și anume retragerea de pe piață a echipamentelor tehnice și neacceptarea introducerii lor pe piață sau a punerii lor în funcțiune în cazul în care reprezintă un pericol pentru securitatea și sănătatea persoanelor, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din directivă. Prin urmare, nu este exclus ca statele membre să nu dispună, la prima vedere, de nicio marjă de manevră în cazul în care sunt destinatele unui astfel de act.

Pe de altă parte, deși este adevărat că subiectele, altele decât destinatarul unei decizii, pot pretinde că sunt interesate în mod individual numai în cazul în care decizia produce efecte în raport cu acestea în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, ca urmare, le individualizează într-un mod similar celui în care ar fi individualizat destinatarul deciziei, nu poate fi exclus, la prima vedere, ca actul menționat al Comisiei să privească în mod individual o reclamantă, atunci când interesează în mod

explicit și exclusiv echipamentele tehnice produse de aceasta.

(a se vedea punctele 50-52, 56 și 57)

4. În cadrul unei proceduri privind măsurile provizorii, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea de a statua cu titlu provizoriu în scopul de a evita cauzarea unui prejudiciu grav și ireparabil părții care solicită măsura provizorie. Deși un prejudiciu de natură financiară nu poate fi considerat ca ireparabil sau măcar cu greu reparabil, din moment ce poate face obiectul unei compensări financiare ulterioare, o măsură provizorie se justifică dacă se constată că, în lipsa acestei măsuri, reclamanta s-ar afla într-o situație care i-ar putea pune în pericol existența înainte de intervenția hotărârii care pune capăt acțiunii principale. Iminența prejudiciului nu trebuie dovedită cu certitudine absolută și este suficient, mai ales atunci când realizarea prejudiciului depinde de intervenția unui ansamblu de factori, ca aceasta să poată fi prevăzută cu un grad de probabilitate suficient.

O decizie a Comisiei prin care, la prima vedere, se poate impune tuturor statelor

membre luarea de măsuri care restricționează schimburile, precum măsuri de interdicere a introducerii pe piață și a punerii în circulație a anumitor echipamente tehnice, din cauza riscurilor la care aceste echipamente ar expune sănătatea și securitatea persoanelor, poate aduce atingere reputației întreprinderii care produce aceste echipamente. În consecință, trebuie recunoscut caracterul prejudiciabil al unei asemenea atingeri. Într-adevăr, o asemenea atingere adusă reputației comerciale a unei întreprinderi și reputației privind siguranța produselor sale este de natură să îi cauzeze un prejudiciu care, dat fiind caracterul său dificil de evaluat, este greu de reparat. Un asemenea prejudiciu poate fi calificat drept grav în măsura în care o astfel de atingere este susceptibilă, ca urmare a deciziei menționate, să producă efecte în ansamblul statelor membre și, așadar, asupra tuturor piețelor în care este activă reclamanta, iar nu numai asupra uneia dintre ele. O astfel de atingere adusă reputației sale poate

avea consecințe iremediabile asupra producției sale, atât în sectorul în cauză, cât și în celelalte sectoare de activitate ale sale și, în consecință, asupra situației sale financiare globale. Drept urmare, riscul ca aceasta să fie adusă rapid în stare de faliment nu pare să fie pur ipotetic, ci, dimpotrivă, previzibil cu un grad de probabilitate suficient.

Având în vedere aceste împrejurări, executarea deciziei menționate a Comisiei poate cauza întreprinderii reclamante un prejudiciu grav și ireparabil, punând în pericol existența acesteia, astfel încât caracterul de urgență al măsurilor solicitate se dovedește a fi incontestabil.

(a se vedea punctele 121-123, 136,
137, 142-144 și 146)